

Warszawa, 21 maja 2014 r.

**MINISTERSTWO
SPORTU I TURYSTYKI**

SEKRETARZ STANU

Tomasz Półgrabski

DT-II/0201/4/2013/JT/70

Pan Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej

W odpowiedzi na pismo z 30 kwietnia 2014 r., sygn. 200/477/14/DP/KT, przekazujące w toku uzgodnień międzyresortowych uwagi Ministra Obrony Narodowej do projektu rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie nabywania uprawnień przewodnika górskiego, uprzejmie dziękuję za aktywny udział w procesie uzgodnień oraz informuję, iż uwagi zgłoszone przez Pana Ministra zostały omówione i wyjaśnione podczas roboczego spotkania z Panem Jerzym Kufel, Sekretarzem Komisji Zarządu Głównego PTTK do współpracy z Wojskiem Polskim działającej przy MON, która była autorem uwag zgłoszonych przez MON i z którą kontakt polecił przedstawiciel MON. Poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

1. Uwaga zawarta w pkt 1 ww. pisma została uwzględniona.
2. Zwiększenie długości stażu koniecznego do ubiegania się o uprawnienia II klasy z dwuletniego do pięcioletniego wydaje się być nieuzasadnionym utrudnieniem w dostępie do uprawnień przewodnika górskiego wyższej klasy. Równoczesne warunki odpowiedniej długości stażu oraz konieczności przeprowadzenia wycieczek przez min. 30 lub 90 dni zapewniają, że czas stażu nie upłynął bez rzeczywistej praktyki wykonywania zawodu. W praktyce mało prawdopodobne jest, aby przewodnik prowadził wycieczki za każdym razem po tej samej trasie, zarówno w przypadku Tatr, jak i Beskidów czy Sudetów. Z uwagi na powyższe, uwaga zawarta w pkt 2 ww. pisma pozostała nieuwzględniona.
3. Podczas spotkania roboczego wyjaśniono, iż granica uprawnień przebiega na tym odcinku po granicy państwa, ustalonej jednoznacznie na podstawie odrębnych przepisów prawa. Wyjaśniono także, iż Góry Opawskie i Góry Kaczawskie są włączone w teren uprawnień, przebiegający po linii: granica państwa – Paczków – Żabkowice Śląskie – Niemcza – Jordanów – Sobótka – Tworzyjanów – Świdnica –

Świebodzice – Dobromierz – Bolków – Jawor – Świerzawa – Sokołowiec – Proboszczów – Bełczyna – Bystrzyca – Wleń – Lubomierz – Gryfów Śląski – Złotniki Lubańskie – Leśna – Miłoszów – granica państwa oraz drogami: granica państwa – Głucholazy – Prudnik – Trzebina – granica państwa. Tym samym uwaga z pkt 3 ww. pisma została uznana za bezprzedmiotową.

4. W praktyce turyści korzystają z usług przewodnika górskiego wybierając się faktycznie w obszar górski. Istnieje mała szansa, iż przewodnik taki zostanie wynajęty do prowadzenia wycieczki jedynie na terenie zwartej zabudowy miast, wsi oraz dróg publicznych – wówczas jego usługa nie byłaby w ogóle konieczna. Nawet, jeśli częściowo grupa porusza się po takich terenach, to w większości jednak przebywa w terenie górskim, co pozwala tę wycieczkę zaliczyć w poczet dni wycieczek niezbędnych do ubiegania się o wyższą klasę uprawnień. Tym samym pierwszej części uwagi z pkt 4 nie uwzględniono. Uznano za zasadne jednak uwzględnienie drugiej części tej uwagi, poprzez dodanie odniesienia do ustawy z dnia do ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 260, 843 i 1543) w stosunku do pojęcia „drogi publicznej”.
5. Zgodnie z § 5 ust. 4 obszar uprawnień nie obejmuje terenów zwartej zabudowy miast, wsi oraz dróg publicznych, w związku z czym organizator wycieczki nie wchodzącej w obszar *stricto* górski, a poruszającej się jedynie po terenie zwartej zabudowy miast, wsi oraz dróg publicznych nie będzie miał obowiązku zatrudniania przewodnika górskiego. W związku z tym uwaga z pkt 5 ww. pisma została wyjaśniona podczas spotkania oraz nie została uwzględniona w projekcie.
6. Art. 25 w ust. 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych określa, kto może zostać zgłoszony do komisji egzaminacyjnej:

„4. Do komisji egzaminacyjnych powołuje się przedstawicieli stowarzyszeń zrzeszających przewodników górskich dla określonego obszaru górskiego oraz organizacji zrzeszających organizatorów turystyki, a także przedstawiciela wojewódzkiego konserwatora zabytków, jeżeli na obszarze górskim objętym uprawnieniami, o które ubiega się kandydat na przewodnika górskiego, znajdują się zabytki i muzea.

5. Do komisji egzaminacyjnych, o których mowa w ust. 1 i 2, można powołać także nauczycieli akademickich specjalizujących się w dziedzinie turystyki.”

Uwaga zgłoszona w pkt 6 ww. pisma została wyjaśniona podczas spotkania.

7. Rozwiązanie proponowane w pkt 7 ww. pisma funkcjonowało w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek (Dz. U. Nr 15 poz. 104) i powodowało istotne trudności w wyznaczaniu egzaminatorów szczególnie w przypadku egzaminów dla wąskiego środowiska, m.in. przewodników górskich. Odbywało się bowiem na tyle mało kursów i na tyle niewielu było specjalistów w tej dziedzinie, że przy założeniu niepowoływania wykładowcy na egzaminatora, brakowało osób spełniających warunki do powołania do zespołu egzaminacyjnego. Z tego powodu

przepis ten nie znalazł się już w aktualnie obowiązującym rozporządzeniu z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek. Z uwagi na powyższe, uwzględnienie uwagi z pkt 7 ww. pisma nie zostało uznane za zasadne.

8. Zasadnym wydaje się pozostawienie jedynie głównych punktów trasy egzaminacyjnej, gdyż jej dokładny przebieg może ulegać modyfikacjom w zależności od okoliczności przeprowadzania egzaminu (pogodowych, czasowych, poziomu wiedzy grupy itp.). Z uwagi na to, uwaga z pkt 8 ww. pisma pozostała nieuwzględniona.
9. Uwaga zawarta w pkt 9 ww. pisma została uwzględniona.
10. Zagadnienia na kursach na przewodników górskich II i I klasy są podobne z założeniem, że szkolenie na klasę I będzie kontynuacją poszerzania i pogłębiania wiedzy w danych zagadnieniach poruszanych na szkoleniu na klasę II na niższym poziomie. Istotna różnica między szkoleniami leży w części praktycznej, gdzie przy klasie I istotny nacisk położony jest na odbywanie zajęć w warunkach zimowych. Szkolenie na klasę pierwszą rozszerzone jest także o zajęcia z podstaw alpinizmu i ratownictwa górskiego. Z uwagi na powyższe, uwzględnienie uwagi z pkt 10 ww. pisma nie zostało uznane za zasadne.
11. Uwaga zawarta w pkt 11 ww. pisma została uwzględniona poprzez uzupełnienie § 20 ust. 1 o wyrazy: „na obszarze uprawnień, o które ubiega się osoba przystępująca do egzaminu”.
12. Konieczność utrzymania podziału każdego rodzaju uprawnień przewodnika górskiego na trzy klasy wynika z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych. W świetle powyższego, uwaga zawarta w końcowej części pisma dotycząca redukcji liczby klas przewodników beskidzkich i sudeckich nie może zostać uwzględniona.

